

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Tiksimies 16. MARTĀ!

Jau vairākus gadus 16. marts vairs nav tikai latviešu leģionāru piemiņas diena. Šī diena, piesaistot aizvien lielāku skaitu cilvēku, ir kļuvusi par latviešu protesta dienu, prasot civilokupantu aizvākšanos. Ejot gājienā no baznīcas uz Brīvības pieminekli, latvieši gan valsts vadītājiem, gan pretlatviski noskaņotiem krievvalodīgajiem atgādina, ka Latvija ir latviešu valsts, un latviešiem ir jābūt šīs zemes saimniekiem.

Arī šogad 16. martā notiks dievkalpojums un ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa. Tā kā Doma baznīcā norit remontdarbi, ikgadējais dievkalpojums, kurā uzrunu teikts mācītājs Guntis Kalme, plkst.10.00 notiks Jāņa baznīcā. Pēc dievkalpojuma plkst.11.00 notiks pulcēšanās gājienam uz Brīvības pieminekli, lai noliktu ziedus, godinot leģionārus un atgādinātu paši sev, ka leģionāru aizsāktā cīņa pret padomju okupantiem joprojām turpinās. Kamēr mūsu zemi brādās naidīgi noskaņoti “zaļie cilvēciņi”, 16. marts ikvienam latvietim atgādinās pienākumu pret savu tautu un zemi.

Latviešu leģionāru piemiņas dienas pasākumi 16. MARTĀ

Plkst. 10:00 – dievkalpojums Jāņa baznīcā

Plkst. 11:00 – gājiena sākums no Jāņa baznīcas uz Brīvības pieminekli

Plkst. 14:00 – piemiņas brīdis Lestenes Brāļu kapos

ASPAZIJAI–150

Šogad 16. martā atzīmējam latviešu tautas gara cīnītājas Aspazijas 150. dzimšanas dienu.

Godinot dzejnieces devumu, publicējam daļu no viņas darba “Prologs”, kurš sarakstīts 1893. gada 25. novembrī kā veltījums Rīgas Latviešu biedrības 25. gadadienai. Šī darba izvēle nav nejauša – “Prologā” Aspazija ir atainojusi Visaugstākā aicinājumu latviešu tautai un Latvijai, kurš skan joprojām!

EDKP&Co shēmas tiešie upuri

Saruna ar Rīgas 3. arodskolas direktoru **Voldemāru Leitānu**

ĒKAS VĒSTURES LĪKLOČI

DDD: *Ar lielu troksni atkal tiek meklēti veidi, kā atdot pirmskara tā saucamos “sabiedriskos un bezmantinieku ebreju īpašumus”. Šobrīd Saeimā ir Ārlietu ministrijas likumprojekti, kuri paredz atdot Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomei*

resanti gadi, emocijas plūda – no sirds dziļumiem. Un tie cilvēki, kuri cīnījās barikādēs, kaut kā pagāja malā, un nāca citi jau ar citiem uzskatiem...

Latvijas vēsture ir interesanta un arī sarežģīta. Šī skolas māja, kas atrodas Rīgā, Dzirnau un Birznieka-Upīša ielu stūrī, ir bijušais ebreju īpašums, ko veido vairākas ēkas, kuras funkcionē kopā. Pirms

Manuprāt, tā ir nekaunība – prasīt, lai viņiem tagad atdod visus Latvijas laika ebreju biedrībām piederošos īpašumus.

(EDKP) – *Suharenko un Krupņikova vadītajai organizācijai – piecus nekusamos īpašumus. Viens no īpašumiem, ko paredzēts atdod pašpashudinātajiem pirmskara Latvijas ebreju kopienas mantiniekiem, ir jūsu vadītās Rīgas 3. arodskolas pārvaldībā esošs īpašums Rīgā, E. Birznieka-Upīša ielā 12.*

Voldemārs Leitāns: Šajā skolā par direktoru esmu jau divdesmit sešus gadus. Tautas revolūcijas laikā dežurēju un sargāju skolu. Vispār tie bija inte-

divdesmit pieciem gadiem piecstāvu mājā Birznieka-Upīša ielā 12, kuru tagad vēlētos nodot ebreju īpašumā, bija kopmītne, kurā darbojās tikai daži stāvi. Māja bija katastrofāli sliktā stāvoklī, un tai vajadzēja ļoti lielu kapitālo remontu. Ēkas stāvoklis atspoguļots projektēšanas institūta “Komunālprojekts” 1986. gada tehniskajā slēdzienā.

1992. gadā pie manis atnāca trīs puīši, kuri vēlējās dibināt firmu, un prasīja izīrēt dažas telpas skolai piederošajā ēkā. Tajā laikā

jau naudas nekādas nebija, astoņdesmit procenti telpu bija tukšas, tādēļ firmai SIA “Grata” izīrējām sešas telpas ēkas piektajā stāvā. Firma attīstījās un aizvien vairāk paplašinājās, un 1996. gadā ar Izglītības un zinātnes ministrijas akceptu skola noslēdza līgumu ar SIA “Grata”, izīrējot 911,76 m². Līgums, kas ir ierakstīts Zemesgrāmatā, paredzēja, ka SIA “Grata” veic ēkas kapitālo remontu par 110 606,53 latiem (157 378,91 EUR) un rekonstrukciju par 19 680 la-

tiem (28 002 EUR). Šis līgums joprojām ir spēkā, jo noslēgts līdz 2026. gadam, un, ja valsts nolems atsavināt šo ēku, tad ieguldītie līdzekļi būs jākompensē.

DDD: *Vai ēkā, kas atrodas Birznieka-Upīša ielā, joprojām ir jūsu skolas kopmītnes?*

VL.: Nē. Izglītības un zinātnes ministrija piekrita, ka firma SIA “Grata” maksā nelielu īres maksu, bet nodrošina jaunu ēku dienesta viesnīcai.

Turpinājums 4. lpp.

PROLOGS

Aspazija

Gēn i j s

Jau visās malū malās ceļas
Man pulkiem ziedu altāru,
Mans vārds kā jūras bangas veļas,
Tam seko tūkstoš atbalsu –
Un tomēr – es ar dzelzu roku,
Ar šķēpiem karot nenāku,
Es necilāju zibens loku,
Es valstis drupās negāžu.
Ar asinīm, ar postu, karu
Es neceļu sev valdību,
Es nīstu varmācības garu,
Es vergus, vergus negribu!
Jo manas gaitas visspēcība
Ne ķēdes kaļ, bet sarausta,
Un manas balss visvarenība
Par zobenu ir asāka. –
Mans vārds jau laika straumes loka
Un klinšu kalnus zemē grauj, –
Ar uzvaru iet mana roka
Un visas saites pušu rauj.
Es nāku atklāt pagājību,
Un nemaldīgs es – tiesnesis,
Es sludinu jums nākamību
Kā pravietis un regonis.
Kā bargs un varens soģis nāku
Un spriežu nāves spriedumu, –
Bet ar kā māte mīlēt māku
Un sāpes, brūces dziedinu.

Turpinājums 2. lpp.

PROLOGS

Turpinājums no 1. lpp.

Kur tautas pestīšanu gaida,
Mans spēks tām slogus nostu veļ,
No mana viena paša smaids
Iz drupām paradīzes zeļ...
Es nāku it kā viegla vēsma,
Kas druvas ziedus kustina,
Kā rīta rasas velgā dzēsma,
Kas zemes krūti spirdzina.
Lai savu liesmu dvašu lietu
Es sirdī pat visaukstākā,
Ikkatram nāku gādāt vietu
Es savā plašā svētnīcā:
Uz viņu noved simtas ejas,
Tā stiepgas pasauls platumā,
Pār mākoņiem tās torņi slejas
Tur – nebeidzamā dzidrumā.
Še gaismas staros, liesmās tērpies
Es sēžu savā godībā,
Viscauri purpurā es vērpies
No dailes rokām izaustā.
Šurp sanākat no malu malām
Jūs, tautas, gaismu meklējot,
Lai mana balss līdz pasauls galam
Skan, visus kopā aicinot:
Iz mežonības bieziem tvaikiem,
Iz vergu laiku tumsības,
Uz jauniem spirtiem gaismas laikiem
Lai jūsu acis atdarās.
Ar tu no manim aicināta,
Tu, pārkoņmeita diženā,
Kas tu starp citām izredzēta,
Es tevi saucu, L a t v i j a!
Jau sen es mātes mīlestībā
Uz tevi acis uzmetu
Un jauku mērķu sacensībā
Ar citām tautām biedroju.
Tev celties augšā! – Miegu nīdēt,
Sāc darbu vingriem locekļiem!
Un jaunā spožā gaismā spīdēt,
Liec pīšļos gāzties veidoliem!

Latvija

Kas gan šī nedzirdētā skaņa,
Kas manas ausis aizskāra
Un it kā saldu jūtu maņa
Man prātus, sirdi kustina?
Un, rau, tur viņa būte cēlā,
Vai tā ir kāda dievība?
Kas tērpta it kā uguns kvēlā
Un atspīd staru spožumā?

Ģēnijs

Nāc šurp pie manām krūtīm glausties,
Jau ilgi tevi meklēju,
Beidz pagājības sērās gausties,
Sāc baudīt jaunu laimību.
Tu man starp citām izredzēta,
Tev nebūs pazust vairumā,
Tu līdzī tiksi ierakstīta
Man nemirstības grāmatā.

Latvija

Gan tavas svētās liesmas jūtu,
Kas manim sirdī iededza,
Bet, lai tev izredzēta būtu,
Ak, vai gan esmu cienīga?
Zem grūta vergu sloga liekti
Šie citkārt staltie kamieši,
No goda krēsla zemē triekti,
Guļ pīšļos mani svētumi. –
Lai gan šie nogurusi tvīkstu
Zem dienas spaidiem, karstuma,
Bet acis pacelt neuzdriksu
Uz tava svētā mājokļa!

Ģēnijs

Nāc vien, tu manim mīļa esi,
Tu, pārkoņmeita diženā,
Tu dievu nozīmi vēl nesi
Pat dziļākajā zemumā:
Jo daile tevi zeltojusi
Kā pārli savā vainagā

Turpinājums 3. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS
POLITISKĀ VĒSTURE
(īsa kursa)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskis-
sistēmanalītiķis
Grāmatu "Par tautu"
un "Par valsti" autors

Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.

IEVADS

Šis ir latviešu tautas
vēstures īss apskats no
cilvēku sistēmu viedokļa.
Īstiem vēsturniekiem tāds
var būt nepieņemams, jo
tie sīkāk un stingrāk pie-
turas pie faktogrāfiskā
materiāla. Taču arī ļoti
lielos vilcienos aplūkota
etnosa attīstība (etnoģe-
nēze) var būt kādam in-
teresa un ko pamācošu
sniedzot.

Sajā darbā viscaur tiek:
1) ar vārdu "**kultūra**"
saprasts garīgi brīvu cilvē-
ku kopienas ilglaicīgs, lab-
prātīgs un stabils dzīves
stils, kā tā iekārtojusi savu
laicīgo (materiālo) un garī-
go (dvēselisko) dzīvi dabā,
tā ir dzīvesziņa;
2) ar vārdu "**kopa**"
(pūlis, grieķiski – demoss)
saprasts cilvēku individu
kopums ar kādu kopēju, no
malas ieraugāmu, pazīmi
(piemēram: melnādainie,
Latvijā dzīvojošie, krievva-
lodīgie...);

Savas dzīves brīva iekārtošana
nozīmē nacionālismu jeb
pašnateikšanos: rīcības brīvību
savas iekšējās un ārējās
sabiedriskās dzīves formas izvēlē
un ievērošanā.

3) ar vārdu "**kopiena**"
(sabiedrība) saprasta garī-
gi un saimnieciski apvieno-
ta cilvēku kopa – sociāls
(piemēram: ģimene, cilts,
latviešu etnoss, tauta...).

4) ar grieķu vārdu "**et-
noss**" saprasta etnosociā-
lā kopiena.

Etnoss ir vienādu etnis-
ko pazīmju (rase, valoda
un kultūra, pamatnodar-
bošanās un uz to bāzes
veidojušās specifiskas rak-
stura īpašības) kaut kādā
attīstības vai degradācijas
stadijā esoša cilvēku ko-
piena. Etnoss, līdzīgi cil-
vēkam, ir pārejoša vēstu-
riskā parādība, kas dzimst,
piedzīvo uzplaukumu, pēc
tam noriet un mirst, t.i.,
savā dzīvē secīgi iziet šīs
stadijas;

5) ar vārdu "**tauta**" sa-
prasts etnoss tā augstākā-
jā attīstības stadijā.

Tauta ir uz savas kopē-
jas vēsturiskās teritorijas,
valodas, kultūras un taut-
saimniecības bāzes vēstu-

riski radusies etnosociāla
kopiena, kura veido savu
valsti un notur varu tajā.

VĒLAMĀS
PRIEKŠ-
ZINĀŠANAS

Par tiesībām

Lielās Franču revolūci-
jas lozungs "Brīvība, Brālī-
ba, Vienlīdzība!" ir lielākā
sabiedriskā mūļķība, kādu
cilvēki iedomājušies, jo ir
pretrunā Dabas likumsa-
karībām. Ja tā labi pado-
mā, šis lozungs cilvēcei
ir daudz bīstamāks nekā
komunistu lozungs "Visu
zemju proletārieši savieno-
jieties!".

Ne ar ko neierobežota
brīvība dod vaļu spē-
kam. Pārspēka lietošanu
savukārt var attaisnot
ar uzbāzīgu **brālību**, bet

Kur izeja?

Daba-Radītāja ir parū-
pējusies, ka cilvēkam no
dzimšanas ir tiesības, kas
izriet no viņa kā sociuma
izcelsmes un vietas dabā:

- uz dzīvību un tās no-
drošināšanai nepieciešamo
uzturu un īpašumu;
- uz miesas un gara brī-
vību un neaizskaramību;
- uz dabisko cilvēku sa-
biedrības (cilvēces) pamat-
sūniņu – ģimeni;
- uz sabiedrisku dzīvi sa-
vas izcelsmes etnosociālajā
kopienā;

kamēr viņš ievēro citu
cilvēku tādas pašas tiesī-
bas.

Nu, bet līdzīgas tiesības,
kas izriet no Zemes civili-
zācijas attīstības līmeņa, ir
arī etnosociālajai kopienai
(etnosam), kas caur dzim-
tu un cilti izaugusi no ģi-
menes. Kā cieši integrētu
individu kopums, etnoss
ir vienots organisms jeb
kollektīva personība – visas
civilizācijas pamatsūna.

Savā etniskajā dzimtenē
etnosociālā kopienai (et-
nosam) ir tiesības uz savas
dzīves brīvu iekārtošanu
un pienākums ievērot citu
etnosu tādas pašas tiesības.
Savas dzīves brīva iekārto-
šana nozīmē nacionālismu
jeb pašnoteikšanos: rīcības
brīvību savas iekšējās un
ārējās sabiedriskās dzīves
formas izvēlē un ievēroša-
nā. Citu etnosu tādu pašu
tiesību ievērošana nozīmē
neitralitāti: jēkādā sava
etnosa tiesību un interešu
neizplatīšanu uz citu etno-
su dzīves telpu. Etnosam
savas attīstības problēmas
jārisina pašam un tikai
savā dzīves telpā!

Cilvēka un etnosa tie-
sības pieņemts saukt par
dabiskām jeb morālām, jo
bez to ievērošanas cilvēce
un civilizācija nevar eksis-
tēt. Tātad nevienam no šīm
tiesībām nedrīkst vērtēt
kā pārkāpumu. Attīstītas cil-
vēces tiesības prasa cilvēka
un etnosa tiesību paritāti.
Bet to konflikta gadījumā
augstāku prioritāti pie-
šķirt etnosa tiesībām, jo
bez etnosa ne cilvēks, ne
cilvēce, ne civilizācija pa-
stāvēt nevar.

Līdz ar tādu sabiedris-
ku organizāciju kā valstis
parādīšanos, radās jauns
tiesību lauks, ko sauc par
pozitīvām (valsts radītām)
tiesībām. Tās jāabalansē

ar dabiskām tiesībām. Kā?
Pieņemamākais ir turp-
māk minētais princips.

Valsts likumdošanas un
tiesību sistēmai ir jātiek
bāzētai principā: **sarež-
ģīta dabiska radījuma
tiesībām vienmēr ir jā-
būt augstākām par tā
sastāvdaļu tiesībām,
bet sarežģīta mākslīga
– zemākām**, kas tiesības
izkārtot virknē: tauta (et-
noss) – ģimene – cilvēks
– valsts, no kuras izriet,
ka valstij kā mākslīgam
veidojumam ir viszemākās
tiesības. Taču šāda princi-
pa ievērošana iespējama
tikai (tautvaldības) valstīs,
kurās valsts ir tautas ob-
jekts. Maģiņās valstīs, ku-
rās tauta ir valsts objekts,
valda pavisam citi valsts
tiesību principi.

Pašreizējā civilizācija ir
visai tālu no sava pienāku-
ma augstāk minēto dabisko
tiesību ievērošanā. Pat vēl
sliktāk, tās izvēlētais va-
raskāres, alkatības un sav-
tīguma attīstības ceļš pat
principā izslēdz iespēju, ka
tā varētu nākotnē nonākt
līdz daudz maz ciešamai šo
tiesību ievērošanai.

Šobrīd valdošie "pasau-
les globalizētāji" cilvēcei
uzspiež individuālas tiesību
prioritāti – barbarismu,
ko nosaukuši par "cilvēku
pamattiesībām", un cen-
šas visu cilvēci vienlīdzī-
got zem lozunga "Viens
likums, viena taisnība un
vienādas tiesības visiem!".
Nejēdzība, nekas vairāk!
Ne tikai uz Zemes kopumā,
bet pat atsevišķās valstīs
nav visiem cilvēkiem rādī-
ti vienādi dzīves apstākļi
– kā gan var visus pabāzt
zem viena likuma?

Taču ir vēl kāda joma,
kurā par taisnīgumu un
tam atbilstošām tiesībām
vispār vēl nav domāts. Tas
ir starptautisko tiesību at-
zars, kuram starptautiskā-
jās attiecībās būtu jāsigarā
atsevišķu cilvēku kopienas,
etnoss tas vai tauta, vai kas
mazāks, – tā ir biovide.

Par biovidi

Ar *biovidi* saprot pašu
cilvēku, tā kultūras, dabas
un sabiedrisko vidi ar sa-
sniegto eksistences līdzek-
ļu ieguves līmeni. Vai cil-
vēcīgais taisnīgums neprasa
tādas biovides sargāšanu?

Turpmāk vēl...

IR JĀIET CĪŅĀ PAR MŪSU VALODU!

Saruna ar Valsts valodas centra direktoru **Māri Baltiņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

INTEGRĀCIJA???

DDD: 1996. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kas noteica, ka padomju okupācijas laikā iebrāukusajiem ir jārepatriējas uz savām etniskajām dzimtenēm. Valdība šo deklarāciju ignorēja, uzsākot absurdu integrācijas procesu. Tagad pat valdības pārstāvi atzīst, ka integrācija ir izgāzusies. Kādas ir jūsu domas? **Māris Baltiņš:** Nekur, manuprāt, netika cieši pateikts, ka integrācija var notikt tikai uz valsts valodas bāzes. Vienmēr jābūt tieši šim pamatnostādījumam – ja cilvēki vēlas tuvināties, ko šī integrācija faktiski arī nozīmē, tad gluži tāpat kā matemātikā viņi meklē kopsaucēju, kāds tas varētu būt.

Ir gluži skaidrs, ka situācijā, kad kāds neprot valsts valodu un kāds prot, cilvēks var integrēties vienīgi, apgūstot valsts valodu un to lietojot. No tā viedokļa visi sociolingvistikas lietpratēji allaž ir deklarējuši, ka, vienkārši organizējot neskaitāmus

bieži stāsta dažāda veida eksperti, kas ir Austrumu kaimiņa propagandas varā, ka nevajag taču nevienu sodīt, bet vajag dot iespēju apmeklēt bezmaksas kursus. Mēs arī skaidrojam, ka sodīšana nevar (un nekad nav bijusi) pašmērķis, bet abiem šiem procesiem ir jābūt līdzsvarā. Turklāt, ja ir noteiktas situācijas, kad cilvēkiem vajadzētu uzlabot savas zināšanas (ja viņam šīs zināšanas ir, bet viņš gribētu pakāpties augstāk) – tad tur motivācija varētu būt lielāka. Bet vienkārši mācīt tāpēc, ka tā vajag, – tas nerada atdevi, kādu ir domāts iegūt.

TRŪKST TIESU PRAKSES PAR LATVIEŠU DISKRIMINĀCIJU

DDD: Vērojot no malas mūsu sarunu un vispār situāciju Latvijā kopumā, paliek tīri tā neērti – vai tad esam saimnieki savā zemē vai neesam? Kāpēc tad nevaram kādu sodīt par to, ka viņš, kas ne jau tikko iebrāucis, bet vairākus desmitus gadus nodzīvojis Latvijā, un nezina latviešu valodu?! Mums, manuprāt, ir pienākums

nepamatoti, nemotivēti izvirzītām prasībām zināt, piemēram, krievu valodu, būtu sodīti.

DDD: Vai nebūs strīdi par to, kas ir motivētas prasības zināt svešvalodu?

M.B.: Situācijā, ja cilvēks strādā gaterī, vai viņam ir jāzina svešvaloda – varbūt tomēr ir? Bet tad man ir jābūt spējīgam pamatot, kāpēc šīs valodas prasmes šādā darbā viņam ir nepieciešamas. Kad bija diskusijas Saeimas komisijās, tad viens no argumentiem, kāpēc daudzi nevēlējās šo jautājumu virzīt, bija tas, ka mums nav tiesas lietas par šiem gadījumiem. Man, piemēram, nav skaidrs, kāpēc. Varu vēl saprast, ka restorānā viesmīlim ir jāzina valodas, bet, vai katram viesmīlim ir jāzina krievu, vācu, angļu valoda, arī man par to ir drusku jāšaubās. Arī starptautiskās aviokompānijās darbiniekiem pie apģērba ir piesprausti attiecīgi karodziņi – ja kāds varbūt zina spāņu, ja brauc uz Austrumiem, varbūt japāņu un ķīniešu valodas, bet tas nebūt nenozīmē, ka visi to zina. Tāpat neesmu pārliecināts, vai Rīgā pasta nodaļās visiem, kuri sēž aiz lodziņa, obligāti ir jāzina krievu valoda. Bet to gan gribu teikt, ka nav šo tiesas gadījumu. Tas it kā šķietami maskē...

DDD: Vai saprotu pareizi, ka jūs būtībā aicināt latviešus būt aktīviem un vērsties tiesā par šādiem diskriminācijas gadījumiem?

M.B.: Ja kāds uzskata, ka viņam šāda iemesla dēļ tiek atteikts darbs, vai tiek izvirzītas nemotivētas prasības, ja nav objektīva izskaidrojama, kādēļ tādas valodas zināšanas būtu vajadzīgas, es aicinātu vērsties tiesā. Viena no lielākajām problēmām ir tieši šī: proti, nerodoties tiesu praksei, šāda tiesību aizstāvēšana ir ļoti apgrūtināta. Lai tad kāds, lūk, ņem un tiesā izšķir, vai ir motivēta prasība pēc krievu (kaut vai angļu u.tml.) valodas prasmes, piemēram, viesmīlim vai lielveikala pārdevējam.

DDD: Mans priekšstats ir tāds, ka valsts politika nav latviešu valodas aizstāvības pozīcijās, jo gaida, lai vienkāršais ierindas latvietis tiesā cīnītos par katru diskriminācijas gadījumu. Es uzskatu, ka valsts amatpersonām ir vienaldzīgs latviešu valodas liktenis.

M.B.: Arī es teiktu, ka ir pilnīgi vienalga, bet, ja vienkāršie cilvēki nedemonstrē un neparāda savu attieksmi... Neesmu politiologs, bet politiķis jau tomēr skatās pēc tā, kādu gaisotni viņš jūt sabiedrībā

DDD: Nav pieprasījuma – nav piedāvājuma?

M.B.: Savā ziņā – jā. Ja nav vēlmes un intereses – varbūt politiķi gribētu stingrāk par šo jautājumu uzstāties, bet nejūt, ka būs šīs sabiedrības atbalsts.

DDD: Jūs aicinājat visus runāt latviski – pats atzināt, ka politiķu noraidošā attieksme jūs pārsteidza.

M.B.: Jums taisnība, mūsu aicinājums nebūt neradīja tik veiksmīgu atbalstu; daži pat prasīja, vai tas nav pret Informācijas atklātības likumu. Bet Informācijas atklātības likums nekādi nav definējis, ja runājam par šiem raidošajiem plašsaziņas līdzekļiem, ka būtu problēmas raidorganizācijām likt titrus, pārskatot u.tml. Jāatzīst, ka lielākoties tā ir nevis plašsaziņas līdzekļu uzspiesta, bet pašu politiķu izdarīta izvēle – runāt krievu valodā.

Gribu atgādināt kādu politiski ļoti negatīvu piemēru. Visi atceras, kā savulaik cieta (taisnīgi vai netaisnīgi) toreizējais finanšu ministrs Atis Slakteris, kurš izvēlējās runāt nevis savā dzimtajā valodā, bet svešvalodā. Lai gan Slakteris angļu valodas zināšanas nav sliktākas par vienu otru, kas intervijās Latvijā runā krieviski, viņš atstāja visai žēlīgu iespaidu. Manā saprašanā, ja politiķis negrib atstāt žēlīgu iespaidu, tad viņam par šo aspektu vajadzētu padomāt.

Turpinājums 6. lpp.

PROLOGS

Turpinājums no 2. lpp.

Un pati Laima veltojusi
Tev pūru debess krāšņumā:
No laumu rokām darināta
Tev varavīksnas jostiņa,
Kā ieva baltiem ziediem klāta
Tu tikumības vaiņagā.
Ar savām jūtām, dziļi svētām,
Tu dievu meitām līdzīga,
Nāc līdz ar manām izredzētām
Un sēdies Līgas krēsliņā.

Latvija

Ak, nu es tiešām atkal jūtu,
Ka mani spēki vairojas,
It kā kad spārnu nesta klātu,
Mans prāts pār zemi paceļas, –
Ai, teic – vai atkal pumpurīši
No jauna dzīves kokam plauks?
Vai atkal līgos pakalniši
Un gavilējot smaržos lauks?
Vai dievi tur no debess mājām
Pie manim atkal zemē nāks?
Vai, samīdami apakš kājām,
Tie manus ienaidniekus māks?

Gēnijs

Ai, nē, ne dievi ciemodamies
Pie zemes bērniem šurpu nāks,
Ne tie priekš tevis cīnīdamies
Ar tumsoņiem vairs karu sāks.
Bet tomēr, tas man tevīm jāteic,
Tie ceļu turp tev atstāja,
Tik pašai tevīm augšup jāsteidz,
Ka topi viņiem līdzīga.
Jo dievi paši tevīm joza
Ap gurniem prāta zobenu,
Pret ienaidniekiem tevi posa
Ar svētu dusmu bruņogu.
Lai tavi vārdi griež kā šķēpi,
Lai tava mēle dedzina,
Lai aizbēg visi tumsas kvēpi
Priekš tava gaismas vairoga ...
Un līdz šē manas pavadones,
Kas nākušas uz pasaules,
Ikkatra tevīm balvas nones
Iz mantām, tur no aizsaules.
Tās tevi mudinās un vadīs,
Tev palīdzības neaizliegs,
Uz mērķi ceļu tevīm rādīs
Un laipni katra roku sniegs.
[..]

Pilnu tekstu lasiet: www.fronte.lv

ATCERES PASĀKUMS 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12:00. Gājiena sākums no Okupācijas muzeja no plkst. 12:40.

Biedrības karogu nesīs Konstantīns Pupurs. Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs
Jānis Lapiņš

kursus neselektīvām cilvēku grupām (turklāt vēl par brīvu), bez jebkādas cilvēku atbildības, nekādi rezultāti nav panākami. Ir valstis, kur cilvēks, liekot eksāmenu, samaksā zināmu naudas summu, bet, kad viņš šo eksāmenu attiecīgi nokārto, daļu no samaksātās naudas viņš dabū atpakaļ. Ja cilvēks patiešām apmeklē šādus kursus, tad viņš arī jūtas atbildīgs par rezultātu

DDD: Mūsu gadījumā šie bezmaksas kursi principā ir lieka nauda šķiešana.

M.B.: Tie varētu būt ļoti mērķtiecīgi situācijās ar bezdarbniekiem, kad varam tiešām pateikt, ka šim cilvēkam iepriekš bijis darbs, ja viņam nav bijis jākontaktējas ar cilvēkiem, bet varbūt ir motivācija atgūt savu aktīvo stāvokli darba tirgū. Bet ir aplami apgalvot to, ko ļoti

tādu sodīt.

Māris Baltiņš: Lieta ir tāda, ja kādam ir šāda attieksme, viņš nevar izvirzīt nekādas pretenzijas, lai iegūtu labāku stāvokli, jo faktiski viņš nav tam gatavs. Tieši tāpat, ja cilvēkam nav prasme strādāt attiecīgā amatā, viņš sevi ir novirzījis malā – tāda marginālā situācijā.

DDD: Bet jums taču ir jāatzīst – ja Rīgā kāds ir “margināls”, tad tas ir latvietis. Jaunieši, kuri nezina krievu valodu, ar grūtībām var dabūt darbu Rīgā.

M.B.: Pirmkārt, man ir jāteic, ka daļēji arī ar mūsu iniciatīvu tika panākti attiecīgi grozījumi Darba likumā, kur nemotivētas prasības pēc jebkuras svešvalodas prasmēm tiek uzskatītas par vienlīdzīgas attieksmes pārkāpumu. Diemžēl nav tiesas procesu, kuros darba devēji par

EDKP&Co shēmas tiešie upuri

Turpinājums no 1. lpp.

Voldemārs Leitāns: Skola saņēma izremontētu, modernu dienesta vietas ēku Teikā, Vijciema ielā, ar kopējo platību 1058 m². Mums šādi noteikumi pilnībā apmierināja, jo dzīvošanai nepiemērotu telpu vietā saņēmām kapitāli izremontētas telpas izglītojamo dienesta viesnīcai.

Izglītības un zinātnes ministrija vēlējās noslēgt ar SIA "Grata" maiņas līgumu. Šāds līgums tika sagatavots 2000. gada janvārī, taču maiņas process nav pabeigts – iztrūkst tikai mana paraksts. Vilcinājos parakstīt, jo spēkā esošais nomas līgums tomēr dod iespēju skolai saņemt nomas maksu. Tā gan nav liela, bet skolai katrs eiro ir svarīgs. Esam ebreju iekārotās ēkas apsaimniekotāji – skola gūst labumu no nomas maksas.

DDD: Cik lieli būtu jūsu skolas zaudējumi, ja Saeima lemtu par ēkas atdošanu?

V.L.: Ja zaudēsīm šo ēku, zaudēsīm arī izglītojamo dienesta viesnīcu, ko tagad izmantojam, pamatojoties uz līgumu ar SIA "Grata". Kopējos zaudējumus, protams, grūti aprēķināt, bet uzreiz varu pateikt, ka vismaz septiņi tūkstoši eiro ik mēnesi zustu no skolas budžeta.

DDD: Kas šobrīd notiek skolas pārvaldīšanā esošajā ēkā, ko iznomājat SIA "Grata"?

V.L.: Jau minēju, ka nomas līgums noslēgts uz trīsdesmit gadiem un ir ierakstīts Zemesgrāmatā ar kadastra vērtību septiņsimt tūkstoši eiro. Nomas līgums paredz, ka viņiem ir tiesības izīrēt telpas apakšrīcniekiem. Tur ir bijušas dažādas firmas, bet tagad telpas izīrētas kristīgai skolai "Privātskola Harmonija" un citām firmām. Esmu par to ļoti priecīgs, jo pirmskara laikā šeit arī bija skola.

ZIŅAS PRESE PĀRSTEIDZA NESAGATAVOTU

DDD: Vai šī ir pirmā reize, kad tiks lemts par jūsu pārvaldībā esošas ēkas nodošanu citu īpašnieku rokās? Starp citu, kas pirmskara Latvijas laikā bija šajā ēkā?

Voldemārs Leitāns: Pirms, apmēram, divpadsmit gadiem no Izraēlas atbrauca šīs mājas saimniece.

DDD: Tātad ēka piedēvēta privātpersonai, nevis sabiedriskai organizācijai?

V.L.: 1930. gadā īpašnieks Levitas Bērs Abrahama dēls ar dāvinājuma līgumu īpašuma tiesības nodeva biedrībai "Tora Vdereh Erec", Zemesgrāmatā nostiprinot ierakstu, ka nekustamais īpašums jāizlieto vienīgi mācības iestāžu vajadzībām. Pirms kara šeit bija ebreju meiteņu ģimnāzija.

Kopā ar Izraēlā dzīvojošo mājas saimnieci pie manis ieradās toreizējais rabīns Barkāns. Viņiem patika skolā notiekošais.

DDD: Tātad toreiz nebija runas par īpašuma atprasīšanu?

V.L.: Nē. Kā jau tikko teicu – viņiem patika, ka ēkā ir skola, un nebija nekādu pretenziju pret to, kā mēs apsaimniekojam īpašumu. Parakstījām dokumentus, un jautājums bija izsmelts.

Arī Latvijas Republikas Ministru kabinets apstiprināja protokolu, kurā ierakstīts, ka īpašums, kurā tagad atrodas Rīgas 3. arodskola, ir jāsaglabā Izglītības un zinātnes ministrijas valdījumā Rīgas 3. arodskolas vajadzībām.

DDD: Ja īpašums paredzēts tikai mācību iestāžu vajadzībām, tad pašpasludinātajiem Latvijas laika ebreju mantiniekiem jā-

pierāda, ka gadījumā, ja Saeima pēkšņi izlems viņiem piešķirt ēku Birznieka-Upīša ielā 12, tur būs tikai un vienīgi mācību iestāde.

V.L.: Tieši tā! Manuprāt, tā ir nekaunība – prasīt, lai viņiem tagad atdod visus Latvijas laika ebreju biedrībām piederošos īpašumus. Nebūsim naivi, Suharenko un Kargins nodibināja biedrību, lai varētu iegūt šos īpašumus. Ebrejiem ir vairākas biedrības, kas arī grib šos īpašumus, un savā starpā viņi nevar saprasties. Un, jo vairāk viņi tur cīnās, jo labāk.

DDD: Kā jūs uzzinājāt, ka Ārlietu ministrija grib skolas pārvaldībā esošo īpašumu atdot, es gribētu teikt – afēristiem?

V.L.: Es par to uzzināju, skatoties televīziju.

DDD: Jums pat neviens no Ārlietu ministrijas neteica, ka gatavo likumprojektu, lai atņemtu jūsu skolai ēku?

V.L.: Nē. Vienīgi, kad valdībā un Saeimā izskatīja šo jautājumu, uzreiz prasīja Izglītības un zinātnes ministrijai, ko zaudējam, cik liela ir īres maksa? Viņi nevar saprast, ko skola zaudē. Tā nav tikai īres maksa – valstij būs jākompensē firmas "Grata" ieguldījumi ēkas remontā, mums būs jāmeklē jauna dienesta viesnīca... Visticamāk, ka ebreji jauniegūto ēku izmantotu biznesa vajadzībām.

DDD: Kāda tad ir Ārlietu ministrijas ieinteresētība – pieprasīt izņēmumu un atdot īpašumu, lai gan citām sabiedriskajām organizācijām tādu iespēju Civillikums nedod? Kāpēc tādi izņēmumi tieši ebrejiem?

V.L.: Domāju, ka tas ir tikai sākums!!! Cik zinu, ebreju sabiedriskās organizācijas vēlas atgūt vairāk nekā divsimt īpašumus.

UNIKĀLA SKOLA VISĀ LATVIJĀ

DDD: Cik daudz cilvēku šobrīd apgūst arodu jūsu skolā?

Voldemārs Leitāns: Pirmajā septembrī mācības skolā uzsāka četrsimt piecdesmit cilvēku.

DDD: No dažādām Latvijas vietām?

V.L.: Protams. Mums ir ļoti interesanta skola. Patiesībā esam vienīgā arodskola, kas vēl saglabājusies Latvijā. Ir vajadzīgi profesionālie kompetences centri, sliktākā gadījumā arodividusskola, bet mēs esam arodskola – pie mums var apgūt arodu bez vidējās izglītības. Mācām metālapstrādi – sagatavojam atslēdzniekus, virpotājus, frēzētājus un metinātājus. Mūsu skola ir vienīgā valsts profesionālā mācību iestāde, kurā ir sertificēta un funkcionējoša kvalitātes vadības sistēma, esam vienīgā valsts izglītības iestāde Latvijā,

Mums ir ļoti interesanta skola. Patiesībā esam vienīgā arodskola, kas vēl saglabājusies Latvijā. Mūsu skola ir vienīgā valsts profesionālā mācību iestāde, kurā ir sertificēta un funkcionējoša kvalitātes vadības sistēma, esam vienīgā valsts izglītības iestāde Latvijā, kurā var iegūt Eiropas un starptautisko sertifikātu metināšanā.

kurā var iegūt Eiropas un starptautisko sertifikātu metināšanā.

DDD: Vai tas nozīmē, ka cilvēks, kurš pabeidzis šo skolu, var braukt uz citām Eiropas valstīm un strādāt šo arodu?

V.L.: Jā. Labākajiem dodam iespēju iegūt Eiropas un starptautiskā metinātāja sertifikātu.

DDD: Kāpēc jūs joprojām esat vienīgā arodskola skola? Kāpēc valsts, jūsu prāt, neattīsta šo modeli, ja jūsu skola ir pierādījusi tā nepieciešamību?

V.L.: Nezinu – mēs to modeli atradām paši. Nesaku, ka arodividusskola ir slikts modelis, jo vienās telpās apgūst vidusskolu, turpat arī profesiju, bet ir jāmacās četri gadi, iegūstot vienu – retos gadījumos divas profesijas. Visnepatīkamākais ir tas, ka, ja izglītojamais nespēj apgūt vispārīzglītojošās programmas daļu, tad arī neiegūst profesionālo kvalifikāciju apliecināšu dokumentu. Cik zinu, tiek gatavotas izmaiņas Profesionālās izglītības likumā, kas mainīs šo situāciju un dos iespēju izglītojamiem, kuri nav nokārtojuši centralizētos eksāmenus vispārīzglītojošajos mācību priekšmetos, kārtot profesionālās kvalifikācijas eksāmenus un saņemt profesionālo kvalifikāciju apliecināšu dokumentu.

DDD: Nesaprotu, kāpēc ir tik absurda sistēma, ja aizvien vairāk runā, ka būtu jāstimulē arodizglītība?

V.L.: Profesionālajā izglītībā ir daudz problēmu. Popularizē duālās izglītības modeli, kas veiksmīgi strādā Eiropas valstīs. Nesaku, ka tas ir slikts, bet Latvijā, iespējams, šis

izglītības modelis neiedzīvosies.

DDD: Ko nozīmē – duālā izglītība?

V.L.: Tā paredz, ka skolā apgūst teoriju, praksi iegūstot ražošanā, piemēram, "Philips". Lai šāds izglītības modelis darbotos, jābūt darba devēju patiesai ieinteresētībai un iespējām iekārtot un aprikt izglītojamajiem praktiskās darba vietas uzņēmumos. Vācijā tāda sistēma darbojas, bet parādiat, lūdzu, Latvijā firmas, kuras gribētu paņemt veselu grupu metinātāju, lai viņi varētu praktiski apgūt skolā teorētiski iemācīto.

DDD: Mums jau gandrīz vispār nav nekādas ražošanas!

V.L.: Man šķiet, ka darba devēji nav ieinteresēti veidot mācību darba vietas uzņēmumos Man liekas, ka mūsu skolas sistēma ir ļoti prātīga. Cilvēks skolā apgūst teoriju un pirmās darba iemaņas. Skolā sagatavojam viņu tādā līmenī, ka viņš, aizejot praksē uzņēmumā, var iesaistīties ražošanā.

LATVIJA – IZMĒĢINĀJUMU POLIGONS

DDD: Vai jums nav sajūta, ka Latvija kopš neatkarības atjaunošanas ir pārvērtusies par eksperimentu poligonu it visās sfērās?

Voldemārs Leitāns: Saprotiet, mēs jau savā valstī absolūti neesam nekādi noteicēji. Ar ko daudz atšķiras Padomju Savienība no Eiropas Savienības? Vienīgais, ka tagad var braukāt apkārt, bet visādi citādi tas pats. Viss iet

caur Briseli, tā nosaka, ko mums taisīt, ko drikstam ražot, vai cukurbietes varam audzēt vai nē, vai varam cukuru ražot vai nē, ka mums vajadzīgs attiecīga izmēra gurķis, ko drikstam ēst, utt.

Jēgas jau nav nekādas. **DDD:** Kādas ir jūsu domas par latviešu tautu?

V.L.: Smagus jautājumus uzdodāt... Bija vācieši, locījāmie vāciešu priekšā, bija krievi, klanijāmie krievi, tagad atkal Bri-selei – esam bez mugurkaula.

DDD: Un tos, kuriem ir kaut kāda saimnieka apziņa, zāgē un cērt.

V.L.: Tieši tā. Pie mums viss ir izveidots tā, ka godīgi dzīvot – tas ir negodīgi. Tātad dzīvot godīgi ir kauda lieta. Bet apzagt un nemaksāt – nu, paklausieties, baigais malacis! Apmānīja valsti – perfekti!

DDD: Jautājums, par cik. Ja par piecīti – slikti, bet, ja par miljonu, tad esi savējais. Tad ir apbalvojums uz valsts svētkiem un šampanietis pili.

V.L.: Tieši tā! Tiklīdz kāds projekts sāk īstenoties un nest labumu sabiedrībai, nevis tikai atsevišķiem indivīdiem, tā uzreiz viss jāsāc dzīvot, ja Saeima nolems atņemt mums ēku. Tas būs beigu sākums.

DDD: Negribēsīt atdot skolai piederošu ēku – jūs pasludinās par antisemitu!

V.L.: Jā, antisemīts... Ziniet, ja Latvijas valstij un latviešu tautai ēkas atdošana nesīs lielus labumus, tad es tam nepretošos.

DDD: Ja nesīs... Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

Šo Rīgas 3. arodskolai piederošo atjaunoto ēku Birznieka-Upīša ielā 12 iekārojis Suharenko un Krupņikovs.

VISS VIENMĒR SĀKAS AR PIRMO SOLI!

Saruna ar juristi **Ievu Branti**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KURĀ PUSĒ KAROS “LABIE CILVĒKI” – KRIEVVALO-DĪGIE?

DDD: Ja šobrīd Krievija reāli uzbruktu Latvijai – jūsuprāt, kurā pusē nostātos lielais krievvalodīgais kontingents, kas procentu ziņā nenoliedzami ir apjomīgāks nekā Ukrainā? Rīgā latvieši ir minoritāte, un starp Rīgas majoritā-

I.B.: Jā, un paskaidrošu – kāpēc. Ir bijuši grūti laiki, mums ar māmiņu savulaik bieži nebija ko ēst. Kaimiņos dzīvoja krieviete, un viņa reizēm mums deva pārtiku – no sirds. Viņa palīdzēja mums kā cilvēkiem, nevis kā krievs latvietim. Taču ir grūti saprast, kā būtu, ja tagad nāktu karš... Kurā pusē viņa nostātos?

DDD: Jāsaka, gluži vienkārši šie cilvēki nav savās mājās.

I.B.: Jā. Un man tiešām ir žēl, ka viņi paši nebrauc uz mājām. Es domāju, ka patiesībā viņi ir dziļi ne-

Un es esmu tā, kas uzskata, ka viens pats arī ir cīnītājs, jo cipars “divi” nāk tikai pēc cipara “viens”, savukārt cipars “trīs” būs tikai tad, kad ir viens un divi.”

ti, manuprāt, nav daudz tādu, kas mīlētu latviešus – latviešu kultūru, valodu un citas vērtības?

Ieva Brante: Es domāju, ka Rīgā pats mērs ar Krievijas karogu un sarkanām nelķēm sveiktu “atbrīvotājus”. Esmu mācījies krievu skolā un nebrīnīšos, ja arī lielu daļu no maniem kādreizējiem klasesbiedriem, darba kolēģiem, kaimiņiem, paziņām kara gadījumā ieraudzīšu sev pretējā pusē.

DDD: Kāpēc?

I.B.: Tāpēc, ka viņi joprojām ir tajā telpā, bet es esmu citā telpā. Nevar tur neko izdarīt – viņiem ir savas dzīves, sava informācijas telpa, no kuras viņi pārtiek. Citādi tas krievs varbūt ir labs cilvēks. Tā ir ļoti nepatīkama un smaga sajūta. Es, protams, aizstāvētu savu zemi, bet par viņiem ir bažas. Varbūt es pat zinu, bet negribu teikt skaļi, kuri no viņiem ietu karot Krievijas pusē.

DDD: Jūs teicāt, ka citādi viņš – tas krievvalodīgais – ir labs cilvēks.

IR VAJADŽĪGA LUSTRĀCIJA

DDD: Kā ir ar mums – ar latviešiem? Vai esam gatavi aizstāvēt Latviju?

Ieva Brante: Jā, es ticu latviešu karotājiem. Es domāju, ka tauta celsies kājās.

Mums ir izaugusi paaudze, kas nav redzējusi ne padomju laikus, ne badu, ne ciešanas, ne grūtības, bet es domāju, ka mūsu tautai vēl ir iekšā šaujam-pulveris, un mēs noteikti celsimies kājās – otro reizi pazemojumu necietīsim.

Arī pirmo pazemojumu 1940. gadā nevaram piedot – mēs spējam cīnīties, bet mums lika klusēt. Kaut gan latvieši neklusēja – bija cīnītāji!

Runājot par Latvijas aizstāvību, es neapstrīdu Kārļa Ulmaņa nopelnus miera laikā, bet 1940. gads parādīja vadoņa vājumu. Latvijā tika ielaists ienaidnieks bez cīņas, kaut bijām gatavi aizsargāt savu valsti. Cilvēki, kuri vēlāk cīnījās leģionāru rindās vai kā nacionālie partizāni, arī mira, un mēs zinājām, par ko viņi mirst. Bet, ja tev naktī dauza pie durvīm... tā nav vairs cīņa. Tā bija nāve un mocības bez cīņas.

DDD: 1940. gads lielā mērā nospieda latviešu tautas pašapziņu, jo Valsts prezidents būtībā deva pavēli parādīt bezspēcību.

I.B.: Jā. Tāpēc mēs neatkārtosim savu vēsturi. Starp citu, aktuāls jautājums ir par lustrāciju.

DDD: Protams, jo neveiktā lustrācija jeb deboļševizācija ir novedusi mūsu valsti strupeļā. Manuprāt, arī dekolonizācija tādēļ nav realizēta – varu Latvijā ir pārņēmuši svešām varām kalpojušas personas.

I.B.: Tādēļ jau notiek šī mūžīgā spēlēšanās ar čekas maisiem. Cik tad ilgi šādās rotaļas iesim? Cilvēkiem ir jāzina sava vēsture, sava pagātne, savas iespējas. Es domāju, ka būvēt māju uz sapuvušiem pamatiem ir ļoti nedroši.

DDD: Maigi izsakoties.

I.B.: Jā, maigi izsakoties... jo jumts pašiem uz galvas var uzkrīst.

Kāpēc palīdzēt ukraiņiem?

DDD: Jūs aktīvi darbojaties brīvpulcīgo grupā “SOS palīdzība Ukrainas armijai”. Kā veicas šajā darbā?

Ieva Brante: Lietas, patiesību sakot, risinās ļoti veiksmīgi. Sākumā bijām tikai trīs cilvēki, kas veda dažas mazas somiņas uz Lietuvu, tagad vedam kravas paši uz Ukrainu, mums ir kontakti, un atdodam mantas tieši rokās – zinām, kam dodam. Karavīri, kas saņem, ir pateicīgi un laimīgi.

Šobrīd mums ir fantastiski pieaudzis gan atbalstītāju skaits, gan ziedotāju skaits, un arvien vairāk grib ziedot arī organizāci-

jas. Ir daudz anonīmu ziedotāju, kuri varbūt darba vai sabiedrības dēļ negrib izpausties, bet viņi ļoti labi zina, ko un kāpēc dara. Mums ir nodaļa Liepājā, un ceru, ka veidosies arī citās Latvijas pilsētās. Bet centralizēti mēs darbojamies, protams, Rīgā. Dibinām biedrību, lai šādā veidā jau oficiālāk spētu sazināties ar valsts iestādēm.

DDD: Jūs vēl joprojām darbojaties tikai ar interneta starpniecību?

I.B.: Jā. Mums ir “Facebook.com”, “Draugiem.lv” un “Twitter.com” konti – tur var iegūt visu nepieciešamo informāciju.

DDD: Jūs esat vienīgie palīdzības vācēji?

I.B.: Latvijas Ukraiņu kongress ved uz Ukrainu humanitāro palīdzību iedzīvotājiem un nedaudz arī karavīriem. Valsts līmenī ir izveidota palīdzība ukraiņu karavīru ārstēšanās vajadzībām.

DDD: Viesojoties pie ukraiņu karavīriem, kas ārstējas Latvijā, viņi apsūdz, ka ukraiņi nāksot palīgā, ja mūsu valsts būs briesmās.

I.B.: Jā, Ukraina šobrīd karo arī mūsu karu. Bet ukraiņu karavīri ir ļoti pateicīgi par mūsu ārstu palīdzību. Tas ir tik pašsaprotami, ka viena valsts, kura cietusi no Krievijas agresijas, saprot un atbalsta otru valsti. Nav svarīgi cik esam lieli, bet darām to no visas sirds un dvēseles.

DDD: Lūk, tā ir īsta tautu draudzība.

I.B.: Jā, tieši tā. Man liekas, ka arī citas agrāk Krievijas okupētās valstis ļoti labi saprot, ko tagad izcieš ukraiņu tauta.

TU VAI ES VARU – TĀTAD VISI VAR!

DDD: Kas jums liek iesaistīties sabiedriskās aktivitātēs – varējāt taču sēdēt mājās un dzīvot savu dzīvi?

Ieva Brante: Tā ir parliecība, ka kaut kas ir jādara. Lielākais gandarījums man būs tad, kad mūsu tauta sapratīs, ka nedrīkst gulēt, ka ir jābūt nomodā, jābūt aktīviem, jo, kamēr mēs gulam, kāds ne vien apzog mūsu valsti, bet pat nozog mums valsti! Tā ir mana valsts, mana māja, un nekur prom no tās ne-taisais braukt.

Un, kad tu saproti, ka tava valsts ir tava māja, tad attieksme uzreiz ir citāda. Vai tu savā mājā guli ar atvērtām durvīm? Nē! Vai tu savā mājā ļauj visādiem staigāt un pēmt, ko katrs grib? Nē, jo tā ir tava māja, un te ir tavi noteikumi, tavas prasības! Man nav citu māju, es nevaru iedomāties, kur citur varētu dzīvot – mana māja ir šeit.

DDD: Nav daudz to latviešu, kuri vēlas strādāt savas tautas labumam. Diemžēl.

I.B.: Es domāju, ka esam vairāk, nekā liekas. Bet politika ir tāda, ka cilvēks

ir piespiests pie zemes ar visām ikdienas prasībām – iztikas pelnīšanu, apģērba nodrošināšanu, komunāliem maksājumiem u.tml. Kad tu ieej tajā ritenī – darbs, mājas, ģimene – cilvēks ir noguris. Un vēl jāinteresējas, kas notiek tavā valstī – tas ir grūti, bet ir jādara! Es domāju, ka mēs abas to saprotam. Likmes ir augstas, jo varam palikt bez savām vienīgajām mājām – bez Latvijas valsts.

DDD: Daudzi domā, ka viņi labprāt kaut ko darītu, bet nav jēgas, jo nevar neko ietekmēt, un tad nolaižas rokās. Tomēr, vai tiešām neko nevaram ietekmēt?

I.B.: Varam! Nekad neteikšu pretējo. Un es esmu tā, kas uzskata, ka viens pats arī ir cīnītājs, jo cipars “divi” nāk tikai pēc cipara “viens”, savukārt cipars “trīs” būs tikai tad, kad ir viens un divi. Protams, mūsu valdība ir kūtra un neatbalsta savu tautu.

DDD: Varbūt baidās? Jo tautas aktivitātes trūkums ļauj dažam labam itin grezni uzdzīvot...

I.B.: Bet mēs esam kā nezāle, kā kaktusi – mūs nelaista, bet mēs dzīvojam, uzziedam skaistāk par citām puķēm. Tāpēc viss vienmēr sākas ar pirmo soli, teikums sākas ar pirmo vārdu, elpa sākas ar pirmo ieelpu, utt. Tu vai es varu – tātad visi var!

Intervēja Līga Muzikante

TĀ VAR RĪKOTIES TIKAI PIDARASI?

Valentīns Andrejevs

Godīgā tauta visā Eiropā tā arī nevar saprast, kāpēc ārdās pidarasi un viņiem līdzīgi seksuāli izdzimteni?

Manuprāt, šobrīd geji un lesbietes kopā ar transvestītiem no valdošo politiķu puses Rietumeiropā tiek atziti par tādu seksuālu “zemenīti” bez jebkādam psihiskām novirzēm. Taču vēl pirms 30 gadiem tolerantā (it kā iecietīgā) Eiropa un psihiatru un seksopatologu medicīniskā apvienība stingri noteica un uzstāja, ka šādas seksuālas novirzes piemīt izdzimteniem un patoloģiskiem kropliem. Negribu iedziļināties Rietumeiropas medicīnas zinātņu vērtējumu pārdzimšanas vēsturē, bet minēšu dažus saprotamus seksuālo kroplību izpausmju piemērus.

Minēšu spilgtu piemēru, ko visi zina, tas ir, Francijas karikatūriskā žurnāla “Šarli” redakcijas apšaušana. Neviens neaizdomājas par to, ka vecie karikatūristi-pidarasi ar savām karikatūrām atriebās tradicionālajām reliģiskajām konfesijām par seksuālo patoloģiju neatzīšanu par normu. Tā, piemēram, ortodoksālie musulmaņi jau gadsimtiem ilgi ļoti vienkāršā veidā ārstē pidarasus no “pakaļas pievilcības”. Viņi vienkārši ar karstu dzelzi piededzina pakaļas caurumu (*seksuālo orgānu*) *pidarasam* un tādejādi uz visu mūžu viņu atsvabina no slimības, ja vien, protams, viņš pēc šādas ārstnieciskas procedūras izdzīvo.

Manuprāt, vecie *pidarasi* no žurnāla “Šarli” ar savām karikatūrām atriebās musulmaņiem par šāda veida apiešanos ar, viņuprāt, “normāliem” ļaudīm. Mēs zinām, kāda bija musulmaņu-fanātiķu atbilde. Bet ko gan citu viņiem atlika darīt? Viņi taču nezinēs karikatūras uz sienām par gejiem un lesbietēm pa visu Parīzi.

Es reizēm aizdomājos, kāpēc, manuprāt, *pidarasi* tik riebīgi, netīri, neiecietīgi izturas pret normāliem ļaudīm, pret Eiropas kultūru un tradīcijām. Atbilde rodas pati no sevis. Viņi taču, manuprāt, skatās uz pasauli, iepazīst to caur savu netīro un vienmēr smirdošo anālo atveri, kuru daba ir paredzējusi tikai cilvēka dzīvības procesu atkritumu izvadišanai. Bet viņiem tas ir “mīlestības un izzīņas”,

Manuprāt, vecie *pidarasi* no žurnāla “Šarli” ar savām karikatūrām atriebās musulmaņiem par šāda veida apiešanos ar, viņuprāt, “normāliem” ļaudīm.

apkārt notiekošā “izpētes” orgāns. Tāpēc skaistā un dzīvespriecīgā Dieva pasaule viņiem šķiet netīra un smirdīga...

Varu minēt arī piemēru no Latvijas dzīves, kad Latvijas Ārlietu ministrs ar smīnīgu lepnumu paziņoja, ka viņš ir gejs. Manuprāt, uzreiz kļūst skaidrs, caur kādu vietu viņš skatās uz pasauli un ar kādām jūtām viņš nodarbojas ar ārpolitiku. Viņa valdības kolēģi, atzīstot viņu par pieskaitāmu, manuprāt, faktiski atzīstas tādā pašā riebīgā un netīrā apkārtējās pasaules, Latvijas tautas un visas cilvēces uztverē.

[..]

Tulkots no: <http://www.nasha.lv/rus/blog/blogs/andreev/155899.html>

PAR JAUNO PASI

Andrejs Lucāns

Burnieks

Mana attieksme pret jaunās pases noformējumu ir negatīva. Tā neiedvesmo un sludina bezcerīgu nolēmību.

Manuprāt, jaunā pase ir juridiski noformēts latviešu internacionalizācijas jeb kosmopolitizācijas dokuments, mēģinājums tautību – personības galveno raksturlielumu – aizstāt ar nacionāli simbolisku “ezotērisku” atribūtiķu un latviskās identitātes akse-suāriem. Tā ir kā acis žilbinošs un mānīgs iepakojums plaša patēriņa precei bez kvalitāti raksturojoša sertifikāta, kā kartupelis, ābols vai roze bez šķirnes nosaukuma. Tā ir mīna ar laika degli.

Manas esošās pases derīgums ir līdz 2047. gadam. Manam laikam pietiks. Manas pases galvenajā lappusē – nevis otrajā, pēdējā, kādā papildprotokolā vai elektroniskajā reģistrā – ar lielajiem burtiem redzami iedrukātā tautība “LATVIEŠIS” mani pilnīgi apmierina. Tas neprasa pēc iesaiņošanas īpašos simbolos un mājienos kā krustvārdu mīklās. No latvietības nekaunos. Eiropas Savienības un pasaules tautu pārstāvjiem kaunēties no savas tautības ieraksta pasē – tam neatrodo argumentus, ja nu vienīgi tautām, kuras nodarbojas ar terorismu, karu izraisīšanu, atbalsta agresiju un ir drauds kaimiņu tautām, pat cilvēcei.

Ar pasēm bez tautības norādes latviešu tauta tiek atdalīta no savas identitātes, pazemota un apdraudēta, jo tiek juridiski atņemts nacionālās pašapziņas un pašcieņas avots. Tiek uzspiesta internacionalizācija, kas man ir nepieņemama.

Tiek realizēts kārtējais projekts, kur “aiz kokiem jāpazūd mežam”. Neuzticos šī projekta iniciētājiem. Šī neuzticība ir radusies tāpat kā, 25 gadus klausoties cilvēktiesību glorifikācijā, izveidojās neuzticība atjaunotās Latvijas valsts likumdevējiem un vadītājiem. Kā padomju laikā pastāvēja totalitārās realitātes uzspiesta pašcenzūra, tā arī šodien pastāv neuzticība jaunās pases iniciētājiem un viņu patiesajiem nolūkiem. To uztveru, kā pret sevi vērstu kārtējo bezrobežu cilvēktiesību viltniecisku pieļošanu nacionālās pašapziņas šķietamībai.

Kāda varētu būt argumentācija pases maiņai?

IR JĀIET CĪŅĀ PAR MŪSU VALODU!

KAD LATVIEŠI IR MAZĀKUMĀ...

DDD: *Atgriezīsimies pie neapstrīdama fakta – latvieši Latvijā, īpaši dažās lielākajās pilsētās ir mazākumā. Ja tuvākajā laikā šī katastrofālā situācija nemainīsies, latviešu tauta un, protams, arī latviešu valoda pazudīs.*

Māris Baltiņš: Tā es gluži nedomāju, bet gribētu teikt, ka progress būs lēns. Protams, mēs būsīsim papildus riskā, ka te var parādīties jaunas migrantu grupas, kas šo līdzsvaru var vēl vairāk sašķobīt.

DDD: *Jūs droši vien zināt, ka Putins aicina savus tautiešus atgriezties Krievijā. Vai esat sarunās ar mūsu valsts vadītājiem ierosinājuši izmantot šo aicinājumu, lai no Latvijas aizbrauktu tie, kuri gadiem ilgi nevēlas runāt latviešu valodā?*

M.B.: Tā nav mana kompetence.

DDD: *Bet jūs taču esat valsts valodas sargs – jums ar visiem legāļiem līdzekļiem jārūpējas par latviešu valodas saglabāšanu!*

M.B.: Jā, saprotu, bet neesmu gluži vienīgais, kas veido valsts valodas politiku.

DDD: *Bet jūs esat viens no – un arī latvietis.*

M.B.: Par to nav šaubu, bet šādā stilā šīs sarunas nav bijušas.

Domāju, ka valodas nezināšana ierobežo cilvēku – arī profesionālā ziņā.

DDD: *Bet redzam, ka pie mums cilvēki, kuri nezina latviešu valodu, ieņem labus amatus, pelna lielu naudu. Jūs taču to nenoliegsit?*

M.B.: Ir, protams, viens segments tāds, nevar jau šo grupu homogenizēt.

DDD: *Iedomāsimies, ka visi latvieši kļūst atbildīgi par savu valsti un valodu un sāks sūtīt jums iesniegumus par katru gadījumu, kur kāds nelieto latviešu valodu. Vai jūsu centrs būs spējīgs reaģēt?*

M.B.: Mums cilvēku pietiek, lai mēs varētu izvērtēt visus gadījumus. Galveno kārt esam pielikuši spēkus

divos virzienos. Pirmkārt, lai uzlabotu inspektoru kvalifikāciju (viņu prasmes). Otrkārt, lai nostiprinātu dokumentēšanas juridisko spēku (pierādījumu bāzi u.tml.), lai nebūtu tā, ka mūsu lēmumi varētu tikt apgāzti tiesā – nevis tāpēc, ka pārkāpumu nav bijis, bet tāpēc, ka šī pierādījumu bāze būtu neprecīzi dokumentēta. Un uzskatu, ka pietiekoši sekmi mēs pēdējā laikā esam darbojušies, piesaistot vairākus cilvēkus ar augstāko juridisko izglītību, esam veikuši zināmus organizatoriskus grozījumus savā kontroles nodaļā, proti, sadalot šo nosacīti lielo nodaļu divās nodaļās, no kurām viena ir atbildīga par Rīgu un tās reģionu, bet otra – par pārējo Latviju. Pretējā gadījumā ir bijis, ka vienai vai otrai pusei netiek tik operatīvi šī palīdzība sniegta, bet tagad varam teikt, ka abām šīm daļām spējam pievērsties vienādā mērā, ko arī mani kolēģi dara.

DDD: *Kādi ir jūsu darba rezultāti – vai cilvēki labojuši pēc jūsu inspektoru apciemojumiem?*

M.B.: Vairumā gadījumu, jā. Apmēram puse pārkāpumu ir saistīti ar valsts valodas nelietošanu atbilstoši profesionālām vajadzībām, trešdaļa saistīti ar marķējuma un instrukciju neesamību valsts valodā.

KĀ MĒS STIPRINĀM VALSTS VALODU?

DDD: *Saprotu, ka uzņēmēju galvenā interese ir piesaistīt pēc iespējas vairāk pircēju. Bet, vai esat vērsušies, piemēram, pie Lattelekom vai LMT vadības ar aizrādījumu, ka viņu paradums sniegt informāciju divās valodās (latviešu, krievu) īstenībā mazina nepieciešamību apgūt latviešu valodu?*

Māris Baltiņš: Šo starptautisko kompāniju labākā prakse, es gribētu uzskatīt, ir vairums banku, kur jums piedāvā līgumu latviski. Protams, ja jūs teiktu, ka gribat angli-

ki vai krieviski, jums arī tādu piedāvātu. Bet gribu pateikt, ka tā tad būs jūsu izvēle, nevis tas, ka jums iedos šādu papīru, kas ir divos veidos apdrukāts. Es, protams, varu saprast, ja tas notiek valstī, kur pastāv divas valsts valodas, tad tas varbūt atbilstu konstitucionālajiem principiem u.tml., lai gan arī tas negarantē, ka šajās valstīs visi prot abas valodas.

Informācijai divās valodās būtu komerciāla loģika, ja tas ir starptautisks uzņēmums, kuram kantonis ir, piemēram, Maskavā. Bet tas, ka jebkurš informatīvais materiāls ir divvalodīgs, pēc būtības ir nepareizi. Pret to es katrā ziņā gribētu kategoriski iebilst.

Sliktākais šajā praksē, manuprāt, ir tas, ka mēs faktiski demotivējam šo ciltautieti apgūt valsts valodu, jo pasniedzam tādu informāciju, ka, protams,

dodas pie ārsta ar tulku, ja paši nezina angļu valodu.

M.B.: Es teiktu, ka arī gribētu nošķirt šīs divas lietas. Nav slikti, ka viņš zina valodu, bet kategoriski nebūtu pieļaujams, ka tas tiek uzstādīts par obligātu prasību. Situācijas, protams, var būt dažādas, un ir arī dažādas medicīnas nozares, kur vairāk vai mazāk ir vajadzīga attiecīgā valoda, bet šāds uzstādījums, kā jau teicu, nebūtu pieļaujams.

DDD: *Kāds būtu jūsu vēlējums latviešiem?*

M.B.: Es gribētu teikt divas lietas. Pirmkārt, katrs gadījums, kad izvēlmes runāt valsts vai kādā citā valodā, ir jāvērtē ne tikai no paša individuālās pozīcijas (ērtības), bet arī no valsts valodas politikas viedokļa – tāpat vai nu es stiprinu šo politiku, vai ne.

Otrkārt, arī dzimtā valoda ir jāmācās visu mūžu, proti, ja mēs tajā nelasām,

Ir gluži skaidrs, ka situācijā, kad kāds neprot valsts valodu un kāds prot, cilvēks var integrēties vienīgi, apgūstot valsts valodu un to lietojot.

jūs jau te mācāties, bet svarīgo vienalga dosim jums krieviski.

Jau diskusijās par tautas skaitīšanu esam skaidri pateikuši, ka individuālā anketa, kad es jau tiekos konkrēti ar cilvēku – tās atbilstoši starptautiskām rekomendācijām ir dažādās valodās, lai tiešām mēs iegūtu precīzu informāciju apkopojumu. Tā ir galēji cita situācija, nevis tas, ka aizsūtu jums vēstulīti, ka notiks šī tautas skaitīšana, un, kad pie jums ierodas šis skaitītājs, tad saprotat, ka viņš ir valsts pilnvarotais. Tāda vēstule drīkst būt tikai valsts valodā. Tāpat arī tas, kas attiecas uz citiem uzaicinājumiem – tur mēs esam kategoriski.

DDD: *Vai tas ir normāli, ka mediķiem ir jāmācās krievu valoda, lai varētu kontaktēties ar pacientiem? Piemēram, Anglijā latvieši*

nerakstām, nedomājam disciplinēti, bet kā nu kuru reizi sanāk, valodu zaudējam. Tāpat ir jādodomā tajā, un jālieto tā kvalitatīvi. Valodas kvalitāte nenozīmē, ka mēs atsevišķās situācijās nevaram lietot žargonu, saīsinājumus, divainus izteicienus, bet gan, ka protam tos lietot istajā laikā. Ja valodu nekopj, tā primitivizējas un zaudē savu izteiksmību un izteiksmes iespējas.

Pirms 100 vai vairāk gadiem, kad daži Rīgas baltvācieši teica, ka šī valoda ir nabadzīga un neko prātīgu tajā pateikt nevar, daži nacionāli publicisti rakstīja: ja jūs valodu zināt tikai tajā līmenī, kādā sarunājaties ar ķēkšām, tad tā, protams, ir tāda, kāda tā ir; un ne par kādu valodas bagātību runāt nevar.

Intervēja Liene Apine

KALPS VAI KUNGS?

Ādolfs Ločmelis

Nereti gan tauta, gan īpaši žurnālisti Saeimas deputātus dēvē par tautas kalpiem. Man nebija istas pārliecības par to, kas ir kas, līdz gada nogalē 16. decembra Latvijas Radio pirmajā programmā raidījumā “Krustpunkti”, ko vadīja – manā izpratnē ļoti erudīta un nacionāli noskaņota – žurnāliste Māra Jansone, Saeimas deputāts no ZZS Augusts Brigmanis skaidri pateica: “Man kā tautas kalpam...”

Kad nu man šo neskaidrību ļoti izteiksmīgi bija apgaismojis vairāku sasaukumu (tātad ziņošs) deputāts, man radās jauna neskaidrība: kas kalpam maksā algu? Lai kam taču katram daudz maz domājotam vēlētajam (arī sevi par tādu uzskatu) ir skaidrs – algu maksā saimnieks. Tā kā minētais cienījamais deputāts nosauca saimnieku, skaidrs kļūst, ka saimnieks ir tauta.

Bet ar to tā mana neskaidrība skaidrāka nekļuva. Ēmot vērā, ka arī es esmu maza daļiņa no tautas, tāpat arī es maksāju daļiņu no šīs deputātu algas (jo joprojām strādāju, kaut skaitos pensionārs). Ja jau es maksāju savam kalpam kaut daļiņu algas, tad, kurš ir noteicis deputāta algas apmērus? Uzskatu sevi par apzinīgu pilsoni, vienmēr piedalos vēlēšanās, tāpēc sāku domāt – vai man ir kāds prasījais: cik tu gribi maksāt savam kalpam? Nu, nevaru atcerēties, ka man šāds jautājums būtu uzdots! Bet varbūt vajadzētu? Jo vairāk tādēļ, ka mūsu Saeimā sēž vismaz 24 tādi, kuriem, manuprāt, tur vispār nebūtu vietas, kur nu vēl, lai es viņiem maksātu algu!!!

Lai neskaidrotu, kurš lemj par deputātu algas apmēru, vērsos Saeimā. Un, lūk, kā man laipni paskaidroja, ir tāds likums: “Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likums”, kura 5.1. pants nosaka

“SARUNAS AR UKRAINAS KARAVĪRIEM”

PIEKTĀ KOLONNA – LĒNAS DARBĪBAS BUMBA

Saruna ar **Andreju** – ievainoto Ukrainas karavīru, kurš ārstējas Latvijā

Turpinājums no “DDD” Nr. 3(329)

PACEĻAS SVEŠAS IDEOLOĢIJAS VILNIS, UN...

Andrejs: Ja piepeši realizētos Putina plāns Ukrainā, tad pēc šī paša scenārija, manuprāt, Krievija ietu arī tālāk. Tas ir, atkārtotos kaut kāds 1968. gads – līdzība ar Čehoslovākijas sagrābšanu.

DDD: *Kas sekmētu iespējamās Putina agresijas plānus, piemēram, Latvijā?*

Andrejs: Šeit, Latvijā, pirms daudziem gadiem ir sabraukuši cilvēki, kuri ir saprecējušies, iedzīvojušies. It kā ir notikusi integrācija, taču nevis latviskajā, bet krievvalodīgajā vidē. Un tagad sanāk, ka šie cilvēki veido piekto kolonnu.

Paceļas svešas ideoloģijas vilnis, un tas sāk darboties valsts sagrāves virzienā, lai aprītu vietējo kultūru, vietējo mentalitāti, vietējās tradīcijas. Pamatiedzīvotāji absorbējas šajā lielajā, svešajā masā.

DDD: *Jūsprāt, tas ir noticis nejauci – vēsturisko apstākļu dēļ?*

Andrejs: Nē. Es domāju, ka šī kolonna tika veidota jau sen ar tālējošiem plāniem. Tā ir kā lēnas darbības bumba. Bet jebkurā brīdī, kad tas ir vajadzīgs, var tikt dots signāls, un notiek sprādziens. Paceļas svešas ideoloģijas vilnis, un tas sāk darboties valsts sagrāves virzienā, lai aprītu vietējo kultūru, vietējo mentalitāti, vietējās tradīcijas. Pamatiedzīvotāji absorbējas šajā liela-

jā, svešajā masā.

DDD: *Tāpat nevis kolonisti, bet latvieši zaudē savu kultūru.*

Andrejs: Jā, un tikai tāpēc, ka kaut kā **paši lat-**

neatkarīgā valstī – tas nav sākums vai maznozīmīgs fakts! Visi notikumi, kas šobrīd risinās, neaplicina labus nodomus. Saprotiet, vispirms ir informatīvais karš, un tas jau notiek arī Latvijā. Šī kolonna – cilvēki, kas ir piederīgi Krievijai, – tiek ideoloģiski skoloti.

DRAUDZĪBA NEVAR TIKT UZSPIESTA

DDD: *Mūsu politiķi gan vēl joprojām grib izdomāt dažnedažādus veidus, kā šos latviešiem svešos cilvēkus paturēt Latvijā...*

Andrejs: **Brāļi apkampties ar viņiem? Bet viņiem taču viena roka sniedzas sveicienam, bet otrā slēpjas nazis... Viennozīmīgi! Un šo ipatnību Krievija izmanto – tas ir jāņem vērā. Noteikti ir jāstājas pretī, citādi varat izzust, visu pazaudēt. Jau teicu, ka ir jāpāriet uz aktīvākām, atklātākām darbībām pret viņiem.**

DDD: *Jūs teicāt, ka aizkavējušies, nekaunīgi viesi pavisam vienkārši ir jāpa-*

ņem aiz ausīm un ar celi pa sēžamvietu jāizdzen laukā, nevis nez kā jāmeģina ar pierunāšanu padarīt par savējiem. Šo piekto kolonnu – kolonistus – ietekmē arī nostalgiskās atmiņas par okupēto Latviju, jaunā paaudze tiek audzināta gluži fašistiski. Latvija nemaz nevar kļūt latviska šī krievvalodīgo kolonistu bara klātbūtnē.

Andrejs: Nu, lūk. Saprotiet, Putins tik tiešām šobrīd rīkojas kā savulaik Hitleri, kurš arī gribēja visu un visus aprīt un paverdzināt. Tiek stāstīts par kaut kādu draudzību, bet draudzība taču nevar tikt uzspiesta! Vēl jo vairāk draudzība netiek nodibināta ar “kalašņikova” automātiem. Draudzība netiek uzņemta ar tanku stobriem.

DDD: *Un arī mēs, latvieši, nevaram draudzīgi apkampties ar tiem, kuri grib uzņemties mums savus noteikumus...*

Andrejs: Protams. Ir jāatceras par Putina fašismu un jāveic atbilstoši pasākumi. Obligāti.

*Intervēja
Līga Muzikante*

VALSTS VALODAS SARDZĒ

Laikrakstā Nr.2(328) tematiskajā sadaļā “Valsts valodas sardzē” ar nosaukumu “Necieni latviešu valodu – BRAUC UZ KRIEVIJU!” publicējam iesniegumu Rīgas mēram Nilam Ušakovam, aicinot viņu ieviest kārtību Latvijas galvaspilsētā un arī sētniekiem iemācīt latviešu valodu. Par Lubānas ielas 6. nama sētnieces sliktajām (precīzāk – nekādām) latviešu valodas zināšanām informējām arī Valsts valodas centru.

priekšpilsētas atestācijas komisijas 1995. gada 22. februārī izsniegta apliecinība par valsts valodas prasmi, kas atbilst zemākā pakāpes prasībām.” Kā mēs zinām, apliecinība vēl nenozīmē, ka cilvēks zina un, galvenais, **lieto** latviešu valodu, bet valodas nelietošana nozīmē prasmju zaudēšanu. Par to pārliecinājās arī Valsts valodas centrs, kurš sastādīja administratīvo protokolu. SIA “Rīgas namu pārvaldnieks” šo faktu neignorēja, un, kā lasām uzņēmuma

Patiesībā mums, latviešiem, ik uz soļa ir jāsaprot, ka šīs nav viņu mājas, ka šeit būs tikai un vienīgi latviešu tautas noteiktā kārtība!

Atbildes nebija ilgi jāgaida. Vispirms saņēmām vēstuli no Valsts valodas centra Valodas kontroles Rīgas reģiona nodaļa vadītāja V. Razumovska – Valsts valodas centrs pārbaudīja sētnieces valodas zināšanas un konstatēja, ka viņa **nelieto valsts valodu** normatīvo aktu prasībām atbilstošajā apjomā. Par šo pārkāpumu Valsts valodas centrs SIA “Rīgas namu pārvaldnieks” sētniecei sastādīja administratīvo pārkāpuma protokolu.

26. janvārī saņēmām e-vēstuli no Rīgas domes: “Rīgas domē 23.01.2015. saņemts Jūsu iesniegums (Reģ.Nr.RD-15-522-sd) un saskaņā ar Rīgas domes priekšsēdētāja N. Ušakova rezolūciju nosūtīts SIA “Rīgas namu pārvaldnieks” atbildes sniegšanai.”

Ja jau pats Nils Ušakovs liek, tad būtu visai divaini, ja domei pakļauts uzņēmums ignorētu prasību pārbaudīt, kā tā darbinieki ievēro Valsts valodas likumu. Šāda pārbaude patiešām tika veikta, un mēs saņēmām atbildi.

No 17. februārī sagatavotās SIA “Rīgas namu pārvaldnieks” valdes priekšsēdētāja I. Leca vēstules uzzinājām, ka “dzīvojamo māju Lubānas ielā 6, Rīgā, apkalpojošajai sētniecei-apkopējai ir Latgales

valdes priekšsēdētāja vēstulē, “sabiedrība veikusi pārrunas ar dzīvojamās mājas Lubānas ielā 6, Rīgā, sētnieci-apkopēju, uzdotot viņai papildināt savas valsts valodas zināšanas, kā arī norādot uz **nepieciešamību darba pienākumu izpildes laikā komunkācijā ar iedzīvotājiem lietot valsts valodu.**”

Protams, nav jau garantijas, ka sētniece aizrādījumu ņems vērā, taču pārbaudes un pārrunas vis ticamāk nebija patikams pārdzīvojums. Par to viņu nav jāžēlo, jo latvieši ik dienu ir spiesti saskarties ar necieņas izrādīšanu no okupantu-kolonistu puses, kuri, vēloties demonstrēt savu nekaunību, nerunā latviešu valodā.

Patiesībā mums, latviešiem, ik uz soļa ir jāsaprot, ka šīs nav viņu mājas, ka šeit būs tikai un vienīgi latviešu tautas noteiktā kārtība! Ja viņiem tas nepatīk, lai BRAUC UZ KRIEVIJU!

Dārgie lasītāji, aicinām ikvienu būt atbildīgiem par Latvijas un latviešu tautas likteni. Cīņā par deokupāciju un dekolonizāciju sākumu nav – pat Latvijā strādājoša sētniece ir pelnījusi sodu par latviešu valodas nezināšanu!

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

arī Saeimas deputātu atlīdzības, manā izpratnē Saeimas deputātu algas apmēru, kā arī citus naudas saņemšanas veidus – pabalstus, kompensācijas utt. Ļoti interesants, šķiet, ir Saeimas deputāta pabalsts trīs mēnešu algas apmērā, ja deputāts netiek ievēlēts atkārtoti! Tātad, ja es deputātu atlaižu no darba, tad man vēl trīs mēneši viņam jāmaksā. Starp citu, parastam cilvēkam vienā darba vietā jānostrādā vismaz desmit gadi, lai varētu pretendēt uz trīs mēnešalgas pabalstu. Saeimas deputātam pietiek ar četriem, turklāt tautai nav iespēju viņu atlaist atrāk, kaut jau visai drīz pēc ievēlēšanas skaidri redzams, ka esmu kļūdījies, pieņemot viņu darbā. Četri gadi alga un pabalsti nodrošināti, lai vai kā!

Visiem labi zināms, kas pieņem valstī likumus: tā ir Saeima. Tātad deputāti paši lem par sava atalgojuma apmēru. Sanāk tāds divains kalambūrs – algu maksā saimnieks (tauta), bet algas apmēru nosaka kalps (deputāts). Vai mūsu valstī ir vēl kāda darba vieta, kur pastāv šāda kārtība? Ja tā būtu, laikam no mūsu valsts nebūtu izceļojuši

simti tūkstoši. Zinot mūsu darba devēju (daudzu mijonāru, starp citu) alkatību, varbūt mūsu valstī ir jāpieņem šāds likums?

Turpinot klausīties minēto raidījumu, sadzirdēju no cienījamā deputāta tādu interesantu jēdzienu – “pēc taisnīguma principa”. Te nu, joprojām domājot par šiem algas apmēriem, radās pavisam divaini jautājumi. Mans brālis (80 g.), kuram darba stāžs stipri pāri pusgadsimtam, saņem pensiju – druscip pāri divi simti eiro, bet cienījamais deputāts algā vien saņem gandrīz desmit reizes vairāk! Kā to varētu pamatot ar “taisnīguma principu”? Varbūt tas ir skaidrojams ar to, ka mans brālis nekad nav sastāvējis nevienā partijā, arī tanī ne, kurā cienījamais deputāts sastāvēja pirms dažiem desmit gadiem?

Varbūt cienījamais deputāts man un citiem simtiem tūkstošiem pensionāru un parasto darba ņēmēju var apgaismot šo “taisnīguma principu” piemērošanu mūsu valstī, kā arī atbildēt uz vienkāršu jautājumu: kurš no mums ir kalps un kurš ir kungs?

PROVOKĀCIJA, VISATĻAUTĪBA UN CINISKA PAŠREKLĀMA KALNIETES IZPILDĪJUMĀ

Andris Petrovs

Saspīlētie notikumi planētas daļā, ko sauc par Eiropu, nebūt netiek risināti diplomātiskā ceļā. Krievijas un Eiropas Savienības (ES) izteikti nedraudzīgās attiecības ir radījušas veselās virknes ar “melnajiem sarakstiem” gan Krievijā, gan atsevišķās ES valstīs, gan visā ES kopumā. Atcerēsimies pagājušā gada notikumus pirms Jūrmalā paredzētā tā dēvētā konkursa “Jaunais Vilnis”, kad

Latvijas interneta mediju to atspoguļo kā kārtējo naidīgo Krievijas soli pret Latviju un pret ES. Lai arī Kalniete, kura ir minēta arī kā iespējamā Latvijas prezidente (lai visi Augstākie spēki mūs pasargā no šāda scenārija!), Latvijas interneta medijos, kuri propagandē ES uzspiestās vērtības, tagad ir ieguvusi cietējas tēlu, aicinu ikvienu ar ES idejām nozombētu līdzpilsoni aizdomāties par lietas nopietnību.

Neviens saprātīgs cilvēks netuvosies augstsprieguma līnijas stabam ar uzrakstu “Nekāpt! Nosītis!”, tāpat nezin vai kāds labprātīgi lēks atvērtā kanalizācijas lūkā vai kādā citā nepiemērotā veidā pievērsīs sev uzmanību. Jautājums: kāpēc tu lien tur, kur tevi negaida? Atbilde ir tikai viena: lai provocētu sabiedrību vai cilvēku grupu, kurai ir atšķirīgs viedoklis. Tāpat jāņem vērā, ka lielai daļai koalīcijas partiju, kā “Vienotība” un “Nacionālā

Un pasarg' Dievs, ja tādas kalnietes grib iesēsties Valsts prezidenta krēslā.

Latvijas Republikas homoseksuālais (nākot klajā ar paziņojumu, ka viņš tāds ir un ar to lepojas, domāju, tas arī jāaizsargā pie viņa amata nosaukuma) ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs paziņoja par “melnajā sarakstā” iekļautajiem trim Krievijas mūziķiem: Josifu Kobzonu, Oļegu Gazmanovu un Valēriju. Estrādes mākslinieki uz to atbildēja ar krietnu ironijas devu par Latviju dziesmā, kurai izmantota kāda populāra, Raimonda Paula radīta, melodija. Varbūt kādam šī rīcība šķitis provokatīva, varbūt aizskaroša, varbūt vienaldzīga, vai arī kā pasākums, par kuru vienkārši pasmieties.

Daudz atšķirīgāki ir Eiropas Parlamenta (EP) deputātes Sandras Kalnietes, kura iekļauta Krievijas “melnajā sarakstā”, mērķi. Kalniete tomēr dodas uz Krieviju, taču Maskavas lidostā tiek apturēta un valstī neielasta. Skumjākais šajā pasākuma ir fakts, ka veselā virkne

apvienība”, politiķu mēra sajūta ir pazudusi jau sen. Zināms, ka ES ir uzkuņdzējusies daudzām mazām valstīm, un ES visatļautība arī laikam ir zaudējusi jebkādu mēra sajūtu, un pilnīgi noteikti, ka EP deputāte Kalniete tagad būs ne tikai Latvijas, bet visas ES galvenā cietēja pašas provocētā incidentā.

Daudzās interneta vietnēs vēstīts, ka Kalnietes ierašanās mērķis Krievijā ir kaimiņvalstī nogalinātā opozīcijas politiķa Borisa Nemcova bēres. Pavisam nepatīkams ir fakts, ka šo traģisko notikumu Kalniete, izmantodama visas modernās sakaru tehnoloģijas, ir pārvērtusi milzīgā sevis reklamēšanas kampaņā – lūk, es te pozitīvā EP deputāte, bet tur, lūk, sliktā Krievija. Viennozīmīgi, ka Kalnietes rīcība vēl vairāk sarežģīs Latvijas un visas ES attiecības ar Krieviju. Un pasarg' Dievs, ja tādas kalnietes grib iesēsties Valsts prezidenta krēslā.

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Bez “deividsonmorāles” – par faktiem, žīdiem un ebrejiem

Roberts Klimovičs

IEVADS

Kad rakstīju tālākās rindas, iedvesma bija ASV speciālais sūtnis, kurš laipni pagodināja Latviju ar savu vizīti. Atkal atgriezies pie reiz rakstītā liek atkārtota amorālā nekaunība, ar kādu daži liķu tirgotāji cenšas nopelnīt kārtējos “jūdasa grašus”. Mazliet koriģēju rakstu, taču, manuprāt, tas ir interesants ar to, ka teiktais pirms pāris gadiem ir aizvien tikpat aktuāls un tāpat argumentējams. Netaisnība un amoralitāte nekad nevar kļūt citāda. To nemaina laiks.

Pateicoties šiem notikumiem, sabiedriskajā telpā atkal uzvirtojas runas par “īpašumu restitūciju”. Neskatoties uz vairākkārtējiem juristu, vēsturnieku, valstsvīru un citu ievērojamu sabiedrības pārstāvju argumentētajiem apgalvojumiem, ka denacionalizācijas process Latvijā ir pabeigts.

Jāsaka, ka kopējais fons, salīdzinot ar agrākiem mēģinājumiem “atgriezt” kādam to, kas tam, iespējams, nekad nav piederējis un likumīgi pieder Latvijas valstij, ir mainījies.

Ja vēl nesen dominēja divi pretēji viedokļi: a) jāsamaksā kompensācija, un miers; b) jau prezidenta Bērziņa formulējums, bet vēlāk it kā “samierniecisks” risinājums, apmierinot daudz mazāku prasību un atdodot reliģiska rakstura īpašumus un kapus, būtu saprātība “vilks paēdis, bet kaza dzīva”..., – tagad runas atkal ir par “taisnīgu liela apmēra kompensāciju” un samaksu par NATO klātbūtni šeit.

Tā kā runa ir par valsts jeb teorētiski mūsu kopējiem līdzekļiem, kuri gan tiek šķērdēti uz nebēdu, varētu arī “neiecepties” un pabarot daudzcietašos.

Taču šoreiz mums ir darīšana ar īpaši izsmalcinātiem kungiem, kuri pieprasa, lai mēs apmaksājam svešus rēķinus, turklāt tiem, kuri nekad neko par šiem rēķiniem nav snieguši. Pat pieņemot, ka mums liek kādam maksāt par liķiem, kurus neesam slakējuši, pilnīgi iespējams, ka mums “tirgo” pat nekad nebijušus liķus.

ŽĪDS

Franks Gordons Izraēlā dzīvojošs, pazīstams

Latvijas patriots ir retais, kurš sevi sauc par žīdu un apvainojas, ja viņu nosauc par ebreju. Esmu pateicīgs cienījamajam kungam par to, ka tieši viņa attieksme mani savulaik uzvedināja izprast atšķirības starp šiem diviem vārdiem.

Tā šodien ir aktuāla atšķirība, jo, pirmkārt, vairums latviešu un Latvijas nelatviešu domā, ka šo vārdu nozīme ir identiska un atšķiras tikai to “politkorektums”. Bet, otrkārt, realitātē, to, kas reiz piederējis žīdiem, šobrīd mēģina izspiest ebreji, kas vairumam latviešu šķiet viens etnoss.

Uzsākot pētīt žīdu vēsturi un to saikni ar Latviju, atvēru Dainu skapi. Un, lai cik man ļoti gribētos atrast citu žīdu apzīmējumu latviešu valodā, neko citu kā tikai “židiņš”, “židelītis” man neizdevās atrast.

Zīmīgi, ka Vecais Stenders 1787. gadā izdotajā “Bildu ābicē” burtu “Ž” saista ar vārdu “žids”.

Tāpēc ir jāpieņem, ka žīdu latviskais apzīmējums ir “žids”. Taisnības labad jāatzīmē, ka arī vārds “ebrejs” tika lietots latviešu valodā pirms Otrā pasaules kara, taču daudz retāk un ne sadzīvī. Nevar teikt, ka to šeit nepazīna. Kāpēc tā, un pat žids Gordons diferencē un lieto abus terminus?

EBREJS

Interesanti, ka vārdu “ebrejs” Latvijā kā OBLI-GĀTU ieviesa kā nevienam citu, izņemot vārdu... “euro”. Tas nozīmē ar speciālu direktīvu. Taču, ja “eiro” (ko, starp citu, krievu sarunvalodā mēdz dēvēt par “еуреи”) mums uzspieda Brisele, tad “ebreju” – Krievija.

Jā, tieši, pēc iekļaušanas PSRS sastāvā, pirmā (!) jaunās varas direktīva bija nomainīt visos nosaukumos lietojamo vārdu “žids” ar vārdu “ebrejs”. Tā žīdu biedrība, teātris, skola, iela pārtapa par ebreju biedrību, teātri utt. Tagad ir laiks saprast, kāpēc tā notika, un kāda tam visam šodien nozīme?

JŪDS

Vārds “jūds” nav etnonīms, bet apzīmē reliģisko piederību. Līdzīgi kā “kristietis”, “islāmticīgais”, “budists” tas neapzīmē tautību, taču atšķirībā no daudz nacionālajām reliģijām jūdaisma piekritēju etniskā piederība ir specifiskāka un biežāk tiek saistīta ar reliģijas ģeogrāfisko izcelsmi.

Patiesībā žīdi ir dažādu tautu, pat dažādu rasu pārstāvju apvienojums uz kopējas reliģijas bāzes. Vairums (ap 80%) mūsdienu žīdu ir tā dēvētie aske-

nazi – austrumu žīdi, kuru sākotnējā izcelsme nav viennozīmīgi semitiska, bet aptuveni 20% ir sefardi

– Mozus jūdu pēcteči.

Vēl ir karaīmi, krimčaki, megreli, kas pieskaitāmi austrumu jūdu zaram, un Etiopijas melnādainie žīdi falašas.

Vēl pirms gada Izraēlā bija divi galvenie rabīni: viens askenaziem, bet otrs sefardiem. Un ne tikai tas: sefardiem ir arī citādas tradīcijas un tikumi.

Tie, kuri ir bijuši “Ap-solītajā zemē”, noteikti

un varu un novērst uzmanību no saviem noziegumiem – Palestīnā un Gulagā, kā arī no īstenās to lomas kredītu naudas sistēmā, pasaules ekonomiskajās krīzēs un karu izraisīšanā.

Daudziem no tiem, kuri padziļināti pēta vēsturi, nav šaubu, ka hitleriešu “īpašās” attieksmes pret austrumu žīdiem autori ir cionisti. To neapstrīdami pierāda gan Reiha jūdu

Taču šoreiz mums ir darīšana ar īpaši izsmalcinātiem kungiem, kuri pieprasa, lai mēs apmaksājam svešus rēķinus, turklāt tiem, kuri nekad neko par šiem rēķiniem nav snieguši.

ievērojuši, ka tā ne mazāk kā Latvija ir sadalīta vairākas (dažkārt pat naidīgās) kopienās: “židos” un “ebrejos”. Daļa Izraēlas runā ivritā, bet daļa krieviski. Izraēla kādreiz nav sekulāra valsts, jo tā balstās uz kopējas reliģiskas, nevis etniskas bāzes.

Taču arī šis nav galīgs žīdu dalījums, jo gadsimtu gaitā dažādo etnosu žīdi ir savstarpēji asimilējušies un, pateicoties tradicionālajai kastu sistēmai un teritoriālajai piesaistei, ir izveidojuši savstarpēji konkurējošus grupējumus un klanus, no kuriem zināmākie mūsdienu pasaulē ietekmīgākie ir Rotšildi un Rokfelleri.

Tieši etniskā un teritoriālā dalījuma dēļ žīdi lieto vairākas valodas, no kurām zināmākās ir ivrits un idišs, taču joprojām liela daļa žīdu runā krieviski, vāciski, ladigo un dažās tjurku valodās. Turpmāk rakstā Latvijā ienākušā vācu idiša jūdus sauksim tā, kā viņiem labpatikās, – par žīdiem, bet austrumu spārna pēctečus poļu idišā un vēlāk krieviski runājošos – par ebrejiem.

Līdzīgi kā citās reliģiskās un etniskās grupās, arī starp žīdiem to iekšienē nepārtraukti noris starpklanu cīņa par hegemoniju. Nereti šī cīņa ir ļoti asiņaina, kā, piemēram, “trockistu” iznīcināšana PSRS vai ebreju šaušana Reiha. Šie strāvājumi reti vienojas.

Vēsturi visvairāk iespaidojušās un zināmākās tās izpausmes ir cionisms un bolševisms, kuru abu saknes meklējamas jūdaismā. Tajā ir meklējamas arī... nacionālsociālisma saknes, kas ir savdabīgs cionisma un bolševisma kokteilis. Vai kāds nezina, ka ASV cionistu finanses balstīja nacionālsociālistu partijas izaugsmi, bet PSRS – Reiha muskuļus?

Vēl viens no retajiem jautājumiem, kurā cionisti un lielinieki sadarbojās, bija Izraēlas Valsts dibināšana un holokausta mitoloģizācija ar nolūku iegūt līdzekļus

repatriācijas programma, gan atšķirīgā attieksme pret dažādiem žīdu strāvājumiem un klaniem.

Vēl vairāk. Liekas, atbildīgais par žīdu jautājumu Reiha Geidrihs – Vācijas žīds, Kanariss – Grieķijas... Rūdolfs Hese – Ēģiptes... jeb, kā raksta žīdu rakstnieks V.Frišhauers savā grāmatā “Himlers. Trešā Reiha niknais ģēnijs” (*Willi Frischauer; “Himmler: Evil Genius of the Third Reich”, London, 1953*), pat SS boss Himlers, un propagandas Ministrs Jozefs Gēbelss, ja ticam 1947. gadā bijušajam Padomju Kara Administrācijas vadošajam inženierim Berlinē, vēlākajam pārbēdžam uz ASV, un CIP zinātniekam, vienam no zināmākajiem krievu emigrācijas rakstniekiem Kļimovam (*Григорий Климов. Протоколы советских мудрецов. 1995. Краснодар*) un britu rakstniekam, Otrā Pasaules kara speciālistam Īvingam arī.

Bez tam, nacionālsociālistiskās ideoloģijas līdzautoru un Ostlandes “uzraugu” Alfrēdu Rozenbergu (mātes uzvārds Sire) Vidzemes kurpnieka dēlu audzināja mātes māsas, un viņš, tāpat kā Adolfs Eihmans, ģimenē runājis idišā – līdzīgi kā “dakteris nāve” Jozefs Meņģele un daudzi no 150 000 vērmahtā dienošajiem, ar 15 generāļiem un diviem maršāliem priekšgalā (*Kembrižas Universitātes profesors, doktors Marks Rigs “Žīdu karavīri Hitlera armijā”, Vieda, 2012*).

Bet nacionālsociālistiskās rasu teorijas, manuprāt, pārsteidzoši līdzinās jūdaismā deklarētajam “jūdu” un “goiju” tiesiskajam atšķirīgumam, un ideāla “ārieša” izskata traktējums ārkārtīgi līdzinās sefardu izskatam – gaišmataini, zilacaini, bet “zemcilvēka” – austrumu jūdu ārienes aprakstam. Interesanti ir papētīt arī pašu Hitlera un Staļina izcelsmi, bet par to šoreiz nerunāsim.

Turpmāk vēl...